

Frankfurterskolen - et akademisk misfoster født af hævntørst

Af dr. phil. Christian Lindtner

Frankfurterskolen er en fællesbetegnelse for et sammenskrab af i første række jødiske venstreorienterede intellektuelle, der med støtte i deres egen stærke jødiske selvidentifikation samt i jøderne Karl Marxs og Sigmund Freuds værker med stort held har forsøgt at nedbryde den traditionelle vestlige kultur, civilisation, sociale orden, videnskabelige tradition samt de vestlige samfunds kulturelle og etniske homogenitet og sammenhængskraft.

Frankfurterskolen blev grundlagt i 1923 og var tilknyttet det halvprivate "Institut für Sozialforschung" på universitetet i Frankfurt am Main. Skolen betegner en original retning inden for nymarxistisk kultur-, sociologi- og samfundsteori i det 20. århundrede. Centralt i Frankfurterskolen er begrebet om "kritisk teori". Oprindeligt skulle Frankfurterskolen have heddet Institut for Marxisme.

Instituttets grundlægger var en argentinsk født jødisk millionær ved navn Felix Weil. Det var Weils hensigt at etablere et institut i lighed med Marx-Engels Instituttet i Moskva. Skolens førende navne var oprindeligt Max Horkheimer, Herbert Marcuse, Theodor Adorno, Erich Fromm, Leo Löwenthal, Friedrich Pollock, Franz Leopold Neumann, Otto Kirchheimer og Walter Benjamin - alle jøder. Den ledende figur er for tiden medløberen Jürgen Habermas, der ikke er jøde, selvom hans fysiognomi og fremtoning umiddelbart kunne indikere det modsatte.

Fra øverst til venstre mod højre: Erich Fromm, Theodor Adorno, Max Horkheimer, Leo Löwenthal, Friedrich Pollock, Franz Leopold Neumann, Herbert Marcuse, Walter Benjamin.

Først kritiserede skolen den politiske økonomi for senere at koncentrere sig om en mere ideologisk kritik. Det centrale blev skolens såkaldte "kritiske teori". Overalt søger man at nedbryde og opløse europæiske værdier ved at benægte ethvert begreb om autoritet og objektivitet. Argumenterne er altid uklare, selvmodsigende, yderst abstrakte og spidsfindige, destruktive og nedbrydende. Traditionelle europæiske græske, klassiske idealer om skønhed, videnskab og harmoni er ganske fremmede for disse jødiske uromagere eller rettere: Dybt forhadte. Had til alt, hvad der præges af skønhed, fornemhed, hæderlighed, ridderlighed og redelighed, er den samlende drivkraft. Hertil kommer yderligere en ubalanceret næsten patologisk forherligelse af ikke-europæiske folkeslag og kulturer samt en promovning af det multietniske og multikulturelle samfund, hvilket naturligvis sker på bekostning af de traditionelt overvejende etnisk og kulturelt homogene europæiske nationalstater.

I godt 80 år har skolen været aktiv i både Europa og USA uden til dato at have leveret noget reelt positivt bidrag til videnskabens eller civilisationens fremskridt.

Formålet med den ideologiske kritik er at skabe forvirring, opløse og nedbryde. Ved at agitere for "frigørelse" for al verdens "undertrykte" masser lykkedes det - især for Herbert Marcuse i USA - at skabe begejstring blandt unge forvirrede og uerfarne studenter. Det førte til det såkaldte studenteroprør i 1968. Dette førte atter til en proletarisering af universiteterne. Dette førte atter til en proletarisering af de offentlige institutioner og til vulgarisering af massemedierne og dermed til almindelig fordummelse, kulturløshed, egoisme og ligegyldighed, hvilke har medvirket til at muliggøre de sidste 30 års masseindvandring fra den tredje verden, der nu truer med at lægge al europæisk kultur og civilisation i graven. De gamle autoriteter, der byggede på faglig dygtighed, blev afløst af en ny autoritet - den politiske korrekthed med ledsagende intolerance og ensretning, der nu baner vejen for aftenlandenes undergang.

Det lykkedes at fjerne alle de gamle dannelsesfag ved universiteterne. Dermed mistede de vestlige samfund deres hoveder og hjerter. Universiteterne er der stadig, men de er - med enkelte undtagelser - blevet forvandlet til store parasitkolonier, kæmpemæssige snakke- og vrøvleklubber. Dette gælder navnlig "humaniora", i mindre grad naturvidenskaberne, hvor de jødiske venstreorienterede teorier ikke så let lader sig påtvinge. Man udsuger skamløst den skatteydende del af befolkningen i et omfang som aldrig tidligere. Aldrig er der foræret så mange penge til "forskning". For at bondefange befolkningen udnævner man sig selv til "eksperter". Dette sker især ved intern og gensidig selvros. Du roser mig, jeg roser dig - statskassen betaler gildet. Der er skam stadig normer, men disse normer fastsættes af den politiske, ikke af den videnskabelige korrekthed. Når det nu og da kommer til en naturlig konflikt mellem den politiske og den videnskabelige korrekthed, ender det altid med, at sidstnævnte trækker det korteste strå. Man oplever flere og flere eksempler på, at politisk ukorrekte videnskabsfolk af den gamle skole må forlade deres embeder.

Set i et større historisk perspektiv er Frankfurterskolen et klassisk eksempel på jødiske intellektuelles hævnthørst og fjendskab mod traditionel europæisk kultur og civilisation. Man synes således at kunne tale om en typisk jødisk "kritikkultur", hvis fokus har været negation af vestlig kultur og civilisation. Med besættelsen og forvandlingen af vore akademiske institutioner har den gamle jødiske hævnthørst fejret sin seneste store triumf.

Dannede grækere og romere advarede ofte mod "jødernes had til den øvrige menneskehed" - odium generis humani. Der er tale om et minoritetsproblem hos en på sin vis højt begavet, men stærkt etnocentrisk nomadisk befolkningsgruppe, hvis evolution, levevis, kultur og religion altid internt har fremhævet gruppens unikke karakter og som følge deraf resten af verdens ubegrundede misundelse og irrationelle animositet. Dette har skærpet gruppens etnocentrisme og har givet anledning til et udpræget

fjendskab og had mod de eksterne grupper, som minoriteten har levet i blandt. I relation til kampen for tilværelsen har dette ganske naturligt givet anledningen til konflikter. "Antisemitisme" synes således ofte at være resultatet af reelle interessekonflikter i relation til konkurrence om ressourcer mellem jøder og deres værtsfolk. Det jødiske had har i særdeleshed været rettet mod værtfolkets aristokrati, mod eliten, overklassen, hvilket også vil sige mod de vestlige samfunds traditionelle højkultur, standarder og normer. Med stor kløgt har hævnørsten igen og igen formået at oppiske masserne som værktøj til at udrydde aristokratiet. For den arbejdende befolkning har hævnørsten egentlig kun foragt eller ligegyldighed. Den er kun et instrument i den etnocentriske minoritets hænder.

Frankfurterskolen ønskede, akkurat som Lenin og Stalin, at proletarisere europæerne. De hævnerrige jøder blev naturligt nok udvist fra Tyskland i 1933, hvorefter de slog sig ned i USA, hvorfra de efter krigen atter slog sig ned i Tyskland, hvor de nu, med den allierede besættelsesmagt i ryggen, havde helt frit spil at "genopdrage" først tyskernes og senere alle de potentielt farlige europæere.

Revolutionen i 1968 betegner proletariatets endelige hævn og sejr over de klassiske idealer, hvor personlig og videnskabelig dannelse stod i centrum, hvilket mere end noget andet har banet vejen for Europas igangværende etniske og kulturelle selvmord. Man kan kun håbe på, at dygtige og brave videnskabsmænd vil bestræbe sig på, mens tid er, at oplyse os alle ud af disse alvorlige problemer og tage et konsekvent opgør med Europas erklærede fjender.

Noter

(1) "The Frankfurt School of Social Research and the Pathologization of Gentile Group Allegiances" (kapitel 5) i Kevin B. MacDonald; *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*. AuthorHouse, Bloomington, 2002.

(2) Jürgen Habermas er populær blandt danske universitetsfolk. I 1987 modtog han Sonningprisen på Københavns Universitet. I 2008 var han æresgæst hos teologerne i Århus, på hvis hjemmeside han omtales som "en af det 20. århundredes største tænkere" osv. osv.. Han gjorde sig i den forbindelse interessant med paradoksale udsagn som "Vi må anerkende hinandens tro" og "Vi skal tolerere det vi afviser". Den naive læser kunne heraf få det indtryk, at Habermas står for den store tolerance. Men det er forkert, for ser man på, hvad "en af det 20. århundredes største tænkere" ellers har lagt navn til, så fremstår et ganske andet billede. Han tildelte engang den famøse Goldhagen en pris på 10,000 DM for Goldhagens tåbelige tese om, at alle tyskere bar et medansvar for holocaust, og selv har han modtaget en pris i Israel for sin ihærdige indsats mod en fri tysk historisk-videnskabelig drøftelse af problemerne omkring holocaust. Habermas er tydeligvis ikke tilhænger af objektiv historieskrivning. Når talen er om egen og andres tro, er det vel sådan, at nogle forestillinger er mere fornuftige end andre: Nogle mener, at Jesus sidder oppe i skyerne, andre, at hans moder var jomfru, at han selv gik tur på vandet. Habermas taler om, at "vi kristne..." osv. - altså er han selv kristen? Lad os tage troen på jomfrufødsel - som er det rene nonsens. Om Habermas nu selv tror på den slags sludder eller ej, så forlanger han af os, at vi anerkender eller tolererer den tåbelige påstand. Vi spørger - hvorfor dog det? Måske er han så tolerant, at han også vil have, at vi tolererer den modsatte påstand - at Jesus moder ikke var jomfru. Dermed kommer vi i konflikt med en videnskabelig grundsætning - modsigelsesætningen, en og samme ting kan ikke både være noget bestemt og det modsatte på samme tid. Vi ender med en moder, der både er jomfru og ikke jomfru osv. osv.

Habermas, der både er tolerant og ikke tolerant på samme tid. Moderen er halvjomfru, og manden et monster. Dermed nærmer vi os sagens kerne. Habermas er ikke spor afvisende, når det gælder tildeling af priser, æresbevisninger, pengepræmier, frirejser osv. osv. Han har klare personlige værdibegreber. Med sine paradokser - rabbinerne kalder det pilpul - ønsker Habermas at skabe moralsk og intellektuel forvirring. Hermed opstår "det lukrative kaos", for ham selv og alle de andre teoretiske.

(3) Kevin B. MacDonald; *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*. AuthorHouse, Bloomington, 2002.

(4) Oskar Holtzmann; *Neutestamentliche Zeitgeschichte*. 2. Aufl. Tübingen, Mohr, 1906.

(5) Richard Lynn; *The Chosen People: A Study of Jewish Intelligence*. Washington Summit Publishers, Whitefish, 2011.

(6) Kevin B. MacDonald; *A People That Shall Dwell Alone: Judaism as a Group Evolutionary Strategy, with Diaspora Peoples*. iUniverse, Bloomington, 2002.

(7) Kevin B. MacDonald; *Separation and Its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism*. AuthorHouse, Bloomington, 2003.

(8) Kevin B. MacDonald; *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*. AuthorHouse, Bloomington, 2002.